

Lovász Ferencné 2004-Ben

Ez én vagyok [Szöllős Vera], hatvanhét évesen.

1996 végén mentem nyugdíjba, de azonnal beléptem az újpesti zsidó fogyatékosok intézetébe, félállásban, és létrehoztam ott az adminisztrációt, ami addig még nem létezett. Újpesten négy évig dolgoztam, utána belefáradtam az egészbe, és azt mondtam, hogy befejeztem a munkát, itthon maradok. Elkezdtem járni a Szochnut héber tanfolyamára -- de azóta se tanultam meg rendesen héberül --, beiratkoztam egy nyugdíjas turistakörbe, velük túráztam, jártam a várost, néztem a kiállításokat, és csináltuk a háztartást Ferivel, a férjemmel. Én egész életemben avval a szemmel néztem mindent, hogy van-e benne valami megörökíteni való. Valami lényeges, amit meg kellene írni. Viszont állandóan túl voltam terhelve mindenféle családi és egyéb munkákkal, úgyhogy soha nem jött össze, hogy ebben el tudjak merülni. Nem mulasztottam el azonban jegyzeteket készíteni, mikor valami érdekes dolog történt, esetleg le is írtam egy-egy párbeszédet. Amikor aztán már nem dolgoztam, és kaptam egy használt számítógépet, akkor eszembe jutott, hogy előveszem a

jegyzeteket, és feldolgozok pár témát. Így alakult ki hat-nyolc írás, amiknek a fiam csinált egy nagyon szép honlapot. Egyszer-kétszer próbálkoztam megmutatni valakinek az írásaimat, de sose volt szerencsém. Azonban pár éve egy ismerősöm elküldte őket Ördögh Szilveszter szerkesztőnek a "Tekintet" című folyóirathoz, ahol éppen akkor a holokauszt hatvanéves évfordulójára állítottak össze egy számot. És csodák csodája, összeszerkesztve három írásomat is közölték. Egy másik ismerősöm révén pedig a "Mi túlélünk" című elbeszélésem egyik fele megjelent a "Sós kávé" című, zsidó visszaemlékezéseket tartalmazó antológiában is. Én ezeket a sors nagy kegyének tartom. Mert mások törik magukat, háznak az írásaikkal, meg küszködnek, nekem meg ez csak úgy puff, sikerült.